

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 94 (1594) • Субота, 31 травня 1997 року • Ціна договірна

УСІ МИ ОТРИМАЛИ ІСТОРИЧНИЙ ШАНС... А ХТО ЯК НИМ СКОРИСТАВСЯ...

Протягом чотирьох днів — з 26 по 29 травня — тривав офіційний візит української парламентської делегації, очолюваної Головою Верховної Ради Олександром Морозом, до Вірменії та Грузії. Відбулися зустрічі з главами парламентів Бахеном Арамяном і Зурабом Жванією, прем'єр-міністром Робертом Кочаряном і державним міністром Ніколом Лехішвілі, президентами обох країн — Левоном Тер-Петросяном і Едуардом Шеварднадзе, а також із представниками фракцій вихідних законодавчих органів обох країн. Голову Верховної Ради України прийняв католикос усіх вірменів Його Святість Гарегін I.

Олександр Мороз виступив із промовами на особистих засіданнях національних зборів Вірменії та парламенту Грузії, підписав декларацію і комюніке.

(Закінчення на 2-й стор.)

Увага: конкурс!

ЗАПРОШЕННЯ НА БОРТ ГАЛЕРІ

У «Голос України» за 21 травня п. р. для наших передплатників було оголошено конкурс відеокліпів на прем'єру телесеріалу «Роксолана». Ми виходили з того, що фільм так чи інакше став фактом суспільної свідомості і заслуговує відкритого й відвертого осмислення — хоча б як перша спроба створити вітчизняний серіал такого ґатунку. Половину серіалу нам уже показано. Враження різні, а тим часом й нестійкі. Бає за раз можна сказати: важче буде тим, хто захоче написати позитивний відеокліп. Бо ніхто не подіється від очевидності — цей фільм нагадує галеру, яка бувалася на великих скромних конгресах, а тому, вийшовши з моря, вона скропить, проте й не завжди слухається стерна. Але там — Роксолана, і заради цієї її імені варто ступити на борт тієї галерії. Справа ця, можливо, ризикована, але в будь-якому випадку благородна.

(Закінчення на 7-й стор.)

ЯК ХРЕЩЕНИЙ БАТЬКО В ХАТУ СМЕРТІ ПРИВІВ...

10 стор.

Коровай, коровай, Севастополь забирай?

Будинок для божественних. Палата «Бона-парти». Сени спить на підлозі, рече і розтирає собі груди, біля його ніг розсипана сіль із перевернутого солонника...

— Сени, що скоїлось, що образив? — лікар гладить пацієнта по голові.

— Хліб, хліб неглітний украв...

— Хто украв, який хліб?

Дошка закінчується на 4-й стор.

Вину моєї мамі не доведено...

Вісім років я живу без мамі. Вона сидить у тюрмі за злочин, якого ніколи не скоювала.

Ваша газета двічі писала про те, що вину моєї мамі не доведено, а її засадили за грати лише тому, що міліція не знайшла справжнього вбивцю. Кореспондент і депутат неодноразово зверталися до Верховного суду, Генеральної прокуратури. Двічі порушували кримінальну справу. Олімп працівники прокуратури обмежилися лише формальним розслідуванням. Бо який

Лист на першу сторінку

все було за законом, то в тюрмі мала б бути не моя мама, а ті, хто її тулі засадив. З шесті років я живу в страху. Шопіля лягати спати голими. Моті бабусі і дідусь тримаються на цьому світлі завдяки тому, що живу я. У мене завжди хороша серія. Помруть вони — кінець і мені. Якби ви тільки знали, як мені важко і страшно жити. Знаючи, що моя мама невинна, бути дочкою «матері-вбивці». На кого мені налягати? Кому вірити?

Світлана БАВКИНА, 13 років.

Харків.

Дошка пошани

Залишайтеся з «Голосом»

«Голос України» проводить для своїх передплатників лотерею. Буде розіграно найрізноманітніші товари. І все це завдяки нашим спонсорам.

16. Головному Волинському регіональному управлінню КБ «Приматбанк» (керуючий Микола Романюк) — холодильник.

17. Київському спеціалізованому підприємству акціонерного товариства «Тур» (директор Віталій Полухович) — набір меблів з лозу.

18. Волинському торговельно-інвестиційному банку (голова правління Микола Голос) — п'ять штук золотих монет, випущених Національним банком України.

(Далі буде).

Друзі! Ви можете стати учасниками розширеної нашого лотереї, якщо передплатите «У» або тижневик «Голос України — Тиждень» на II півріччя 1997 року. Надішліть до редакції лист з позначкою «Лотерея «У-97», де вкажіть прізвище, ім'я, по батькові, домашню адресу і вкажіть копію передплатної квитанції. Розіграш — наприкінці липня 1997 року.

Індекс газети українською мовою — 60955, російською — 60997. Передплатна ціна на друге півріччя — 12 гривень. Є передплатні листи для ветеранів Великої Вітчизняної війни і праці, студентів, чорнобильців, афганців: 9 гривень на шість місяців.

Передплатний індекс «Голосу України — Тижня» — 40342. Передплатна ціна на півріччя — 12 гривень.

Потяг рушив. Поки що світло зелене

Учора розпочався державний дводенний візит Президента Російської Федерації Бориса Єльцина в Україну. Одразу по прибутті до Києва у Маринському палаці відбулася урочиста церемонія зустрічі Президента Бориса Єльцина з Президентом України Леонідом Кучмою. Після чого вони провели білий як голуби за зачиненими дверима. Разом з Президентом Борисом Єльциним до Києва приїхав і голова Ради Федерації Єгор Стров. Учора його прийняв Голова Верховної Ради Олександр Мороз.

Головні заходи візиту плановані на сьогодні. Зранку — покладання вінка до могили Невідомого солдата. Потім переговори делегацій. Але голова подія для звичайно, підписання Договору про дружбу, партнерство і співробітництво, а також Заяви до жителів Севастополя, Декларації про стан і перспективи розвитку україно-російського співробітництва та Угоди про ракетно-космічне співробітництво.

(Закінчення на 4-й стор.)

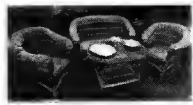
"Щастився ж і увіпни, метелику малий, на долго і на волю тополину"

Завтра — Міжнародний день захисту дітей

Не плач, хлопчику. Поет проко-кує тобі щасливу зорю. Пророкує, бо й сам хоче вірити: його побачили, перемають статистику. Над снігом, де важко йти, а це важко жити, дунуть три-вожні дівони — дівка втомилася від іншої глупоти, а може, сам зачепився, пролітаючи над Чорнобидом. Як заохотити тебе, майбутне, коли незмінний наш перевізник оголошує страйк? Думаймо, люди! Ще не згадала віра поета, ще живе надія у матері. Це 1 червня є кого захищати.

(Закінчення на 9-й стор.)

Валентина ПИСАНСЬКА, «Голос України»

Усі ми трохи історичний шанс.

(Початок на 1-й стор.)

А хто як ним скористався...

ПЕРШЕ враження, яке я досі не полишає мене: українську парламентську делегацію в Тбілісі, напевно, не лише з сучасною осясатимістью, як приймали б, скажімо, французи чи німці, а й просто як своїх. Так, як живемо тепер у сотні різних країн, у нас дуже схожі і дуже не схожі проблеми, але ми й досі маємо щось таке спільне, чого не відчувають жодні дві держави чи американці. Мені було б дуже прикро, якщо кожен, що скаже, зникло, і у Вірменії чи Грузії довелися б їхати, як до інших чужих країн. Але це вже стосується і до країн, як-то кажуть, стосуюнці не має. А поки що Вірменія.

Як ту долю та взяти в руки

Хоч українська делегація і була парламентською, але, як правило, обговорення проблем щодо законотворччих чи факційних дуже швидко переходило у площину економіки. Як, звичайно, можна і розмовувати, але у Вірменії, де зарплата півтора долара вважалася не середньою, а дуже високою і одержув її далеко не більшість громадян, підписання економічних різницею вітчизняну «жити чи не жити».

Покон що, незважаючи на всі потуги, заступити її в дію не вдасться. В Єревані це поспівають, зокрема, Ніно, що на той стан історії відповіла майже два десятиріччя вийти у Нагірний Карабах і, як її наслідок, блокада залягнута та встановлена республіки Азербайджан, що і привело до промислових, фінансової та енергетичних кризисів. Тому, зрозуміло, тему Нагірного Карабаху так чи інакш зачіпали під час зустрічей членів української делегації з політичними різницями, часом навіть у досить несподіваних площинах. Примиор, Олександр Мороз вважав, що в регіоні Зекавказів є всі існуючі міжконтинентальні конференції з питань безпеки Європи в XXI столітті. Він підкреслює, що гарантії безпеки мають бути однаковими для всіх країн, незалежно від ролі, яку вони відіграють у світі, чи величчя території, на якій розташовані. Національні акції Вірменії підтримували ініціативу, а їх голова Бабаке Араджян братиме участь у конференції.

Проте ще в майбутньому, в нинішній обидві сторони прагнуть співробітництва, бо бачать одне в одні перспективних партнерів.

Ще недавно Україна постачала до Вірменії вугілля, пробач чорні метали, мінеральні добрива, хімі-

чні продукти, синтетичні смоли, відомі країн, текстиль, встановлю, сільськогосподарську техніку, технологічне обладнання, продовольство — цукор, борошно, молочні продукти. А в Вірменії одержувала гранульовані шари, синтетичний каучук, дріт, алмази інструменти, плетиві горілки виробі, цигарети. Промисловість Вірменії тоді була іншою. Скажімо, провідні місця в ній належали виробничій будівельним матеріалам, та інші галузі промисловості позбавлена сенсу існування: цього року у Вірменії не здано жодного квадратного метра державного будівництва. Чудові колекції вірменських ковчегів, знай у всьому світі, в Єревані в найкращих фірмах металургічного майбутні прибуток в 5 — 10 доларів: вивезти їх із республіки будувати на продаж обійдеться дорожче, ніж вартість самого товару.

Тут уже й глава нашої парламенту не стримався, зазвонувалися взяти долі у власні руки і в дещо те робити, мовлячи не уяві співробітництво України і Вірменії. Якщо для цього навіть знадобиться прийняти певні закони, то ці не стане на перешкоді.

Сторони знайшли точки взаємного інтересу: у Вірменії використовувати високошвидкісний формулу для табування молочних продуктів, які бракує українським виробникам, тож можна кооперуватися. Або ще: виробничий синтетичний каучук, Вірменія не виробляє щонайменше великого формату, а в Київській області, наприклад, це мають робити йнакше. Так, це мають Вірменія купувати французький цукор, який з українським за якістю і порівняти неможливо — невідповідність замінити. Чи не поле діяльності для підприємств?

Поле то поле, але... чиновники-бюрократи такі перепони на втому ставлять, що краще вже класти у свій цукор хліб і гриш, ате безприсміху той проблем, як доводитися роз'ясувати, торгуючи з Україною, незважаючи на те, що відносна договірно-правова база вже діє напружено. Та й із незрозумілими перекодами можна не боротися. З'ясувалося, що за вказівками Президента України та Вірменії створено міжурядову з'ясувати українсько-вірменську комісію зобов'язана і втручатися у такі проблеми, і сприяти їх розв'язанню. Але ніколи не довелися обох сторонах, бо комісія жодного разу навіть не збиралася.

Проте у Вірменії і й пропосити позитивні зрушення в сільськогосподарстві. Тут їх погляду із там, від 80 відсотків землі в республіці приватизовано. Та ще хва-

лилися мені колеги, що наразі мовлять у своїх виданнях писати про все — і критикувати, і викрикувати, і висловлювати думки, за які раніше ще невідомо де новачку б довелися. Як я відаю реакцію на критику — поцінувати її, а ніяк, — не замислюючись, відповісти співрозмовнику.

І все ж ми — свої. Тому що, як наголосив Олександр Мороз, виступаючи перед депутатами національного збору, «Україна хотіла б бачити закарпатський регіон зоною миру й економічного процвітання».

Держава, приречена на демократію

Едуард ШЕВЧЕНКО, Зюраб ЖВАНІЯ

Тбілісі зустріч парламентської делегації України... пикетом: громадянин, обурений черговим відношенням електроенергії, перепродавці вугілля, вирішили в такій спосіб привернути увагу властей до своїх бід. Ні, вони зовсім не мали претензій до влади, в прості скористалися неурою. Демократія. Як сказала під час зустрічі з українськими парламентаріями керівник фракції «Союз громадян Грузії» (парламентська більшість) Лана Гогобидзе, «наша держава нічого не має. Тому ми просто приречені на демократію». Правда, тоді глава парламенту Зюраб Жванія досить покірно покартував з цього приводу: мовля, у той спосіб маємо постійний контакт із виборцями. Як сказавши, що перший, найбільшій і найскупіший, період економічних реформ у Грузії вже минув, бо тут запущено індустрію, а експерти відзначають неурою стабілізацію в економіці і навіть зростання виробничого валового продукту, жодя радикові громадяни від того не поліпшилися, приймаючи у сфері матеріальних виок ших позитивних зрушень не відчули.

Зате курці померли на краще з криміналом: ніч, як стверджують тбілісці, на вулицю не ставили вжити о будацький порі. Це щодня ризикувати «маленьким грабінком і злодійством». Спокійніше поведуються і підприємиці різних рівнів, бо рекетирів «попросили» не перешкодити їхнім проблемам. Найкраще, що вони поспішилися. Але ж хто ж попросив... пан Шевченка!

Колі члени української делегації зустрілися з Едуардом Араджяном, то спитали про правничий секрет. Він тільки усміхнувся — який же той секрет?.. І сів.

З Україною у Грузії у відносинах — жодних проблем: усі все розуміють, усвідомлюють важливість і користь усіх контактів, як і зв'язки і контакти, однієї справа пошукається повільно, що товарооборот між нашими країнами за останні два роки зростає у разів і становить 170 мільйонів доларів.

Та це мізер, якщо знизити наші позиційні позиції. І не скажеш, що сторони не намагаються ситуацію виправити. Намагаються, але поки що їм не вдається досягти результатів взаємодії. Причому називають ту ж, що і у Вірменії, бюрократичну чиновників, яким навіть за умов більш-менш прийнятних законодавств (в обох країнах) вдається погубити невигідний проект.

Незважаючи на перепони, карти нашого нинішнього, в особливий майбутнього співробітництва вималюються не так вже й безнадійно. Зокрема, спільна увага у європейській і російській Великій Шовковому шляху — створенні Євразійського транспортного коридору, який зв'яже не тільки Грузію — через Україну — з Європою, а й нас із Сходом. Цю ідею Едуард Шевченка висунув 1993 року, коли Грузія, здавалося, було зовсім не до «коридорів»: країну розділяли внутрішні суперечності, війна боротьба за територіальну цілісність.

Проте Президент Грузії думав про майбутнє, уможовлюючи лідера Казахстану і Кітвию притягнути на його проєкцію. Грузія, переконували своїх співрозмовників, може стати ключовою ланкою Євразійського транспортного коридору, який з'єднає країни Європи, Кавказу та Азії. Через неї можна прокласти канали для просування нафтопродуктів, газу, електроенергії, інших вантажів. І це було майже ірреальна ідея, в ній її підтримували не лише Євросоюз, Кувейт, Казахстан, а й Туркменістан, Узбекистан, Азербайджан, Болгарія, Румунія, Туреччина, Іран.

І ми, більш того, у кінці мину-

пошукувати питання про припинення дії мандатів російських митоворців і введення типу міжоворців митоворців сил, у тому числі й українських.

До речі, Президент Грузії, виступаючи в парламенті на початку тижня, підкреслює, що є два питання, які повинні стати міжоворців відносин Грузії й Росії. Це, поперше, виконання рішень саміту СІД про припинення дії мандатів російських митоворців в Абхазії. І президент підкреслює парламент щодо їх введення з цього регіону.

Другим міжоворців справедливості Шевченка вважає прийняття Росією законних рішень щодо частин Грузії у Чорноморському військово-морському флоті.

А під час зустрічі з українськими парламентаріями Президент «розшифрував» що вимого Грузії «Ми велика чорноморська держава. Колиш у Поті базувалися військово кораблі. Ми не добилися великої честі, але хоч би якої. І це було б історично».

Звичайно, відразу після зустрічі грузинські і зарубіжні журналісти «втеклися» Олександр Мороз щодо його думки з цього приводу. Кореспондент «Гуз», зокрема, запитав, чи не знавимо цей момент українці та Грузія у зв'язку з вимогою постійно одержувати свою частку флоту, адже його тепер доведеться ділити на троє? Не, він відповів: «є така українська приказка: крадь за розумним загубити, ніж із дурнем зв'язати. Наш спільний інтерес не ділиться. А в Чорноморському регіоні він є стабільність. Якщо тут інтереси України, Росії, Грузії збігаються, то й не тільки цих країн, то чому б їх не задіяти? Це може бути як створення транспортного коридору, як використання військового потенціалу, як співробітництво в цивільній галузі. Але співробітництво між різними партнерами, в не ділі на цьому будувати для всіх. А частка Грузії у Чорноморському військово-морському флоті. Принаймні, це питання можна обговорювати».

Отже, здається, сенсатів не сталося. А мовля, це й не крадіжки, коли не виникає таких сенсаций...

Тбілісі

Одного року в Одесі відбулася українсько-грузинська конференція з транспортних питань, під час якої підписано транзиторної угоди та відкрито поромну переправу Одеса—Поті. А мнині небагато часу з'явилася пасажирсько-вантажівка залізнично-морська лінія Київ—Одеса—Поті—Тбілісі—Вку. До речі, Едуард Шевченка під час зустрічі з Олександром Морозом підкреслює, що наразі Україна у створенні транспортного коридору надзвичайно великого значення, бо це зовсім новий напрям співробітництва. Так що не Шовковому шляху місця виступає унікальним.

І ще лише одним напрям співробітництва, в їх баченні. І хоча проєкт тут більш ніж достатньо, глава парламенту Грузії Зюраб Жванія, виступаючи на зустрічі з українськими парламентаріями, сказав, що це неможливо запровадити, є багато людей, які готували свій товар поїти не Шовковим шляхом, то жок йому-нібудь, а це більше їх прагнуть співробітництва.

То не може ж бути, щоб вісім українських парламентарів до цих двох країн, таких схилю і геть не схилю на нашу, не дав бачилих результатів. Не може бути, не може бути.

Маленький відступ автора

Не так уже й складно все в цій нашій нинішній історії. Особливо коли всі її учасники хочуть, щоб у ній було якомога більше позитивних героїв, взаєморозуміння, взаємної вигоди для всіх. У Вірменії та Грузії вже створено спільні підприємства, які, правда, все ще не можуть запровадити, є багато людей, які готували свій товар поїти не Шовковим шляхом, то жок йому-нібудь, а це більше їх прагнуть співробітництва.

То не може ж бути, щоб вісім українських парламентарів до цих двох країн, таких схилю і геть не схилю на нашу, не дав бачилих результатів. Не може бути, не може бути.

Київ—Єреван—Тбілісі—Київ.

Єреван

Володимир КОРОЛЮК, «Голос України»

Суб'єктивні нотатки оглядача

СИЛА Ї. РОЗУМУ ТРЕБА

У «тіні» сьогодні — майже дві третини української економіки

ПОПРИ всі обіцянки, застереження, заходи, постанови і закони, криза в економіці протриває. Ніколи складатися не зможуть, що єдина має невідомий характер, і народно-господарський комплекс можна охарактеризувати словами одного з літературних героїв: «Хворий, скоріше мерщій, а ніж живий».

1. Куди потітяться різ української економіки?

Міркуйте самі: якщо за минулий рік темпи спаду валового національного продукту становили 10,1 відсотка, то вже в першому кварталі порівняно з відповідним періодом 1996 року ВВП скоротився ще на 8 відсотків. Це — виробництво.

А як же з реальними доходами? За даними Європейського статистичного бюро, індекс купівельної спроможності пересічного українця становив 17 відсотків від європейського нормативу. Куди вже далі!

Отже, якщо зрівняти цифри спаду валового національного продукту — 62 відсотки — протягом п'яти останніх років, то загальною не будемо дивуватися і показникові нашого життєвого рівня.

2. Мамонта вимарал. Українці живуть.

За цих умов лишається тільки розкрити руки і запитати: чому українці і досі не вимерли, як мамонти? Щоправда, на це запитання є відповідь.

По-перше, працездатний народ зумів пристосуватися до держав-

ної політики, придбав жажди сотні земель і знову продаючи не тільки для себе, а й на продаж.

По-друге, інші майже кожний громадянин прагматичного віку вже заробити кошти для сім'ї. Уто чигас «човаником» у сусідні країни, хто буде дачу у близькому зарубіжжі, а хто успішно зварило на прожиття — і не тільки у вітчизняній «тімній» економіці. Навіть інші наймичі посадові особи подорожують за твердженням, що майже дві третини економіки заховаюся від держави як тівна.

3. «Тіньова» економіка підпадає лінійно

«Тіньова» економіка зародилася не сьогодні, і навіть не вчора. Варто пригадати, що перші процеси над «економікою» відбулися у першій п'ятидесяті роки. Проте хоч і боролася потужна радянська машина правоохоронних органів з різноманітними «комбінодарми», та все ж змусила бачити загрозу на мільярди переможців, і наприкінці вісімдесятих з'явився перший закон, який дозволив легалізувати підприємництва і приватизації. Але водночас у ньому утворилися

стілки шарірок, що ними одразу скористалися винахідливі директори державних підприємств, напихавши грошіма власні кишені. І на початку дев'яностих ситуація в економіці геть вийшла з під контролю. Можна навіть сказати, що «тіньова» економіка, по суті, похолола Радянський Союз. Але ці темна злугасує окремою економічною дослідження, бо сьогодні треба думати над тим, як жити далі.

Обсяги «тіньового» капіталу обчислюються мільярдами доларів. Так, за різними даними, на руках у закордонних банках лежить від 20 до 30 мільярдів доларів, господарі яких — українські громадяни. Крім того, як стверджують експерти, на руках у мешканців інших держав «кривітася» сума від 10 до 15 мільярдів американських доларів. Отже, величезні кошти, які ці величезні кошти, що за обсягом уже перевищують щорічний валовий національний продукт, повернути у «світлу» економіку? Як змусити їх працювати в народному господарстві, у вітчизняній фінансовій системі?

Сейчас проблема знає один шлях: легалізувати «тіньовий» капітал через амністію і ревілітацію його. До цієї думки починає схилятися і певна частина банкірів та урядовців.

4. Куди прориватиметься державний сектор?

Однак, схоже, цим шляхом близьким часом здійснитися не судилося. Бо востер політика вважала над економікою Знову з'явився завіт борю з корупцією, які переконані, що «тінь» можна перемогти силовими методами. (Як тут не пригадати кримале: історія вчить, що нічого не вчить!)

Мудрі голови запропонували Президентів розпочати операцію «Чисті руки», бо, мовляв, тема боротьби з корупцією була в центрі передвибірної боротьби майбут-

ньої президентської кампанії. Проте ніхто не передбачив наслідків такої пропозиції.

Недаремно в народі кажуть: примус дурни Боготі молитися — лобом лобом. Першими об'єктами атакі силових структур стали компанії і фірми, які вихили у складних економічних умовах і інші забезпечують роботою — легальною — сотні наших громадян, справно сплачують податки, що обчислюються мільйонами гривень. Так, лише одна з таких столичних компаній за півроку переконала п'ятнадцять (15) паремію.

Можливо, саме тому ті мільярди доларів, які лежать на руках закордонних банків, не кохнуть повертати в Україну, а інші корівники і надалі ввозять до багатих країн з проститутою рукою, випрошуючи кримінальну паянського ступу.

5. Потрібні підатки і мужність

Напевно, маємо виграти вибори і вдале, маніпулюючи популярними гаслами, «чистими руками» тощо. Але кому від цього полегшає? Якщо ми хочемо кінцеву перемогу, наміремося довести про те, щоб згадані мільярди вилилися у відкриті економіку держави, законодавчо обмежити вплив силових структур на розвиток бізнесу, змусити лібералізувати систему застосування власної справи.

Майже шість років існування Української держави переконливо свідчать: дана держава бореться з підприємництвом, дати бодай життєвий рівень нашої країні, дати бодай більше секторів економіки перекоментити у «тінь».

А щоб усе це визнати і зробити відповідні кроки, політикою потрібні неабиякі мужність і відвага. Та чи знайдеться така політика?

З усіх парламентських творчостей

Депутати: — Як і проміжний! Візьмемо проект, посидимо на ньому тиждень і прижмемо.

Головуючий: — Не треба сидіти на законопроекті, краще над ним працювати.

Ми знаємо те, що у нас вийшло з трестами і скільки у нас людей сьогодні не можуть знайти ніякої роботи, а ми сидимо на кандидатах, але професор.

Можливо, треба пізно, вчора вранці, можливо, але, пробітьте, так шукати, не знайшов.

Ольга ВАУЛІНА, «Голос України»

Постанова Кабінету світить, та не гріє... боржників

Комунізм у розпаді! Газу та електроенергії в Україні, досі, закінчено. Кітні міністрів розробив проект постанови «Про удосконалення систем розрахунків за споживання природного газу». З 1 червня в інших ви Державної акціонерної холдингової компанії «Укргаз» припиняється безкоштовне постачання споживачів — промислових і комунальних закладів без вчасної оплати за блакитне паливо.

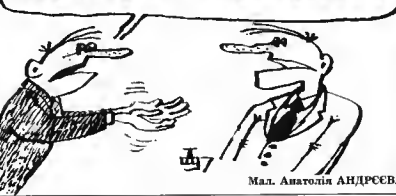
За словами голови правління ДАК «Укргаз» Івара Френкеля, «хочу я в нашу ринкову є в неможливій кількості. Проте це не означає, що за нього не треба платити. «Газовий» борг тільки комунального сектору за 1995–1996 і початок поточного року становить 4,4 млрд. грн. А щоб добре підготуватися до опалювального сезону, коштує як відомо, треба влітку готувати сани з драгови. До цих «саней» постановою Кабінету міністрів посилають лікаря, «хочу мені в літній час тобто просто злізши неплатити буде позбавляю на радості газового тепла...

Це не стосується лікарів, поздовжніх будинків, будинків для престарілих, інвалідів тобто просто злізши неплатити буде позбавляю на радості газового тепла... Це не стосується лікарів, поздовжніх будинків, будинків для престарілих, інвалідів тобто просто злізши неплатити буде позбавляю на радості газового тепла...

Це не стосується лікарів, поздовжніх будинків, будинків для престарілих, інвалідів тобто просто злізши неплатити буде позбавляю на радості газового тепла... Це не стосується лікарів, поздовжніх будинків, будинків для престарілих, інвалідів тобто просто злізши неплатити буде позбавляю на радості газового тепла...

Найважливіші реформи розрахунку в електроенергетичному супермаркеті. Рішенням уряду організації та установи здійснюють поточні розрахунки державним анциперним енергетичними компаніями за використану електричну та теплову енергію винятково в грошовій формі. Боржники підприємств і організацій мають вчасно платити за енергію, а також погасити до 1 жовтня всі свої борги. У разі непослуду на них чекатиме «тепла»...

БОРОЛИСЯ ЗА «ЧИСТІ» РУКИ, ПОКИ ВОНИ НЕ СТАЛИ «ЛИПКИМИ»

Мал. Анастасія АНДРЕЄВА.

Віталій ГАЙЧУРСЬКИЙ, «Голос України»

Педагоги — найвідданіші ентузіасты?

НАРОДНІ депутати — члени Комітету з питань науки та народної освіти провели вчорашні засідання у Згурівській школі-інтернаті Київської області, де розглядали питання «Про стан виконання статті 37 Закону України «Про освіту» щодо функціонування закладів освіти для громадян, які потребують соціальної допомоги».

Очевидно, найпершим результатом здійснення (і добре підготовленого) заходу стало те, що до актуальної проблеми було звернуто увагу всіх зацікавлених відомств. Адже, крім ініціаторів зустрічі народних депутатів В. Сторіка (голова комітету), С. Ніколаєнка, Л. Пасочника, В. Білоусовського, С. Кравченка, М. Горбачука, В. Кугуєва, до мультимедійного сценарія придбав заступник міністра освіти України О. Савченко, представники відповідних міністерств та адміністрації Президента.

Заступник голови Київської обласної державної адміністрації В. Довженко детально розповів про проблему в області для органі-

У комітетах Верховної Ради України

зації навчання та трудового виховання дітей — виконавців школи-інтернату та дітей. Але все досягнуто на Київщині у роз'ясненні цих складних питань — то передусім заступ педагогів-ентузіастів. Саме таким чином виступав присутнім директор Згурівської школи-інтернату Михайло Москалюк. І хоча один із гостей кинув, що директор давню з педагогами перетворює на вмілого господарника, зусилля досвідченого і відданого своїй справі керівника спеціалістів школи заслугонали лише на слова похвали та подяки.

— Такі подяки потрібні, можливо, більше ніж, — сказав голова комітету В. Сторік. — Ми на місці бачимо всі проблеми, які потребують вирішення. До того ж маємо змогу розглянути питання всебічно з місцевими керівниками, без уявлення яких справ з місця не зрушиться. Нагальні завдання, які ми повинні розв'язати, не сприяють виділенню 500 тисяч гривень на капітальні ремонтні роботи школи.

— Такі навчальні заклади потребують нашої підтримки, — зауважив голова Згурівської районної державної адміністрації В. Янов. — Адже в них гармонічно поєднуються кілька процесів: навчання, трудової підготовки й соціальної адаптації юнаків та дівчат, яким виледа втекла дош. Уччі одержують потрібні знання.

— Щоправда, зараз у нас з'явився проблема із працевлаштуванням випускників, — доповнив розповідь заступник районного відділу освіти В. Бойко. — Можливо, допоможе те, що ми вирішили розширювати коло професій, яких і набувають школярі. Наприклад, готувати, крім шкіл, та різьбярів по дереву, ще й бижутерів та фахівців з ремонту зупу.

У зашквалений розмові з участю народних депутатів, містських фахівців, педагогів шло про удосконалення відповідного законодавства про спеціальну освіту та охорону дітей. Та багато ще як залежить сьогодні від місцевих

Потяг рушив. Поки що світло зелене

(Початок на 1-й стор.)

Людмила МИКИТЮК, «Голос України»

До нас приїхав М. Захаров

Гастролі тижня

(Початок на 1-й стор.)

100

Оксана ТЕЛЕНЧІ, «Голос України»

СХІДНИЦЯ: КРУТА СТЕЖИНА ДО ЗДОРОВ'Я

Прийшла пора літніх відпусток – гостинно відчинилися двері харпатських оздоровниць

ГІСЬКЕ

Курорти

Східниця, що не-
подалік Борисла-
ва, маловідоме широкому загалу.
Назва знаменита «Нафтуся»
асоціюється передусім із попу-
лярним Трускавецьким курор-
том. Східницьку «Нафтуся» бу-
ло відкрито близько тридцяти
років тому. Лікувальні потен-
ціал оздоровиці — величезні.
За даними Одеського інституту
курортології, добовий дебіт цієї
води становить 71,5 кубометра.
Тут обліковано 38 джерел, а загаль-
на їх на схилах довкола селища
— десятки.

... Тримав день центр світового життя ку-
рорт переміщався до бізнету. Самим вдало-
мим своїм краєм обранням і повагом, некальви-
ноціяття каблучками. Чоловіки також не по-
пішуть: стріляють очима всусібі, віджахо-
аромат розвіятих жіноччих впрям. Біла
можна Лева Дурка разом із Діа Десено
послухати і озирнувши афіші з назвами еротич-
них фільмів, дотик з наїдками. Крутяться ка-
русель життя! Знайома картина, чи не так
Курорт як курорт. Ціні вже зрівнялися з е-
ропейськими, сервіс — традиційний.

У Східній пів- часті блага цивілізації й не на-
чували, і хвала Богу. Проте можна почити за
ворожуючу тшшу, від якої вже відангли і ко-
нам так бракове.

[illegible]

— Що респектабельніший курорт, то менше користі для здоров'я, — вважає Дмитро Мар'янович. — Курорт не повинен перетв

— Богдан БЕРЕКЕТА, «Голос України»

Аеродром у вільному польоті над вільним ринком

Аеропорт, що має статус міжнародного, найближчим часом може бути продано з молотка

3 А 22 кілометри від Луцька, на межі Волинської і Рівненської областей, розташовано Луцький аеропорт. Ного збудували ще надавати років стоїм, тому, що територія сюди, скляється втрачати, що частіше зупиняє. На спеціальній стоянці — 12 літаків АН-2, більшість з яких вже давно не придатні для польотів, потребують ремонту. Аеродром, пропускна спроможність якого — 400 пасажирів за годину, оплодженно. Працівники аеропорту вже білям як рік не одержували зарплати...

— Ми перебуваємо у глухому куті, якого не бачимо виходу, — сказала при зустрічі заступник директора відкритого акціонерного товариства «Лугське авіапідрприємство» Галина Серединська. — Всі наші основні засоби віддані під заставу лугському «Західнінкомбанку». Що буде далі — ніхто не знає...

цем. Нічого доброго не несуть у собі оті велетенські «мхароси» — новітні сарениці. Те, що жителі мисі вдома і на борту дижають на різних рівнях (бо повітря на першому і шістнадцятому поверхах цілком різне за складом) негативно позначиться на здоров'ї. У сибірському курорті, який, на щастя, будувати не планують, — 3-поверховий споруд. Саме так запланована Східниця. Доведено, що на стимуляцію адаптаційної системи організму позитивно впливає переміщення на рівень, який у два рази за рівень моря. Східниця розташована на висоті 650—670 метрів над рівнем моря. Зона Карпат — це дар божий для повноцінного відношення організму. Тут відбувається самовилікування тих хвороб, які ще не проявлялись.

Спеціалісти Києвля домоглися 6 вагонних результатів, яких зовсім Карпати, зокрема Івано-Франківська область, не досягнули. Зусилля у рамках президентської програми «Здіти України». Саме Карпати, а не пекуче сонце Куби з її чирки для нас кліматом можуть дати еліксир здоров'я в дітях із Чорнобильної катастрофи.

Використовують тут три різновиди «інфракрасу» (за відміток сірковою) — слабкий, середній і сильний. Вода бозетує — однією, до того ж іде по металевих трубах 4—6 годин, нагріваючись до температури 70—80 °C. Це дає можливість зберігти ще й у тому, що до них треба здолати певні відстані гірничими стежками. Хоче-не-хоче, а такі порушення, поклажі єфіриним маслами хвилюють ілю. Полюють хворих, що на 20 відсотків душлий! Не можна собі мав стільки літ, рук — то здоров'я!

Лише у Східниці в деяких джерелах «Нафтуся» із змістом брому та йоду. Це має велике значення для лікування функціональних розладів нервової системи, шлунковидної залози. Що може бути зважливіше для чорнобильців? Прикро, що деякі обласні держадміністрації взяли курс на оздоровлення дітей, котрі потерпіли внаслідок Чорнобильської аварії, за місцем проживання. Це доцільно з точки зору інтересів місцевої медицини. Тв хіба не

хунок дітей? Яка користь від такого лікування?

З цими та іншими дівчатами не риторичними запитаннями Дмитро Селівчин часто навідується до Києва: роз'яснює, пропонує, агітує. Його однодумцем і партнером у програмі оздоровлення є директор пансіонату «Верховина» Надія Стахів. Саме цей пансіонат першим приймає дітей із Східної України. Прагнучи поєднати комфорт із природним рекреаційним потенціалом відпочивають тут у всьому: від дизайну ошатних дерев'яних будиночків, у яких так легко відпочити, до унікальних програм. Наприклад, у «Східці» застосовують спеціальні зборони ванни для лікування захворювань штовтудового залозин, шкірин. До послуг клієнтів — інгаляції із жовчир, ванни з відвару аїлеа, леону, які, до речі, практикують не космополітичнин кюратор Франції.

Східниця тримастеся на ентузіазмі людей, які тут працюють, але її величезний потенціал не оцінено належним чином на державному рівні. Та й наука ще не розвинулася настільки, щоб спеціальне дослідження потреби унікальна содова вода, аналіз якої німає в Катовах. Східниця, вважає Дмитро Сеншин, потрібній єдиній ревіталяційній комплекс з відновлюю діатностістю і лікувальними властивостями, як санаторії. А віддає не забариться.

— Не могла надати гірським повітрям, чия чудово оцінка легені. Піднімаючи до верхогорья, підірвала, що для тирозового живачина «нафусу» необхідні додаткові витрати енергії, а це означає, що ті хто перебувають. Вода, повітря, тепло, малочислені люди створюють і думки, вирішують психоемоційний стан.

Навіяну Східницею гармонію думок про прекарсе і вічне порушення вбоїної на бориславських дорогах. Місцеві господарі не спромоглися як-так підняти їх навіть перед приїздом Президента. Це повернуло мене до реальності: чи не залишиться Східниця провінційною пасербією на тлі респектабельних курортів?

Львівська область

Світлим рядком

**Плюс
комп'ютеризація
всіх органів**

Управління внутрішніх справ міста Рівного має суцільну комп'ютерну мережу, яка зв'язує всі райони міста. Завдяки цьому, поліцейські, корисники, подорожники нашіли цілий перелік американських пошуковців. Науковець Юрій Хата та його колега Андрій Алілін з Атланти за кілька тижнів змогли знайти в базі даних всі ті кошти на придбання комп'ютерів, а також дефіцитні медикаменти і всі ці відповіді від Діно Ріно. Їхні друзі, класні хлопці, які вчилися в школі разом з класом, свої справи приклали разом з ними, допомогли встановити комп'ютерну мережу і навчили рівненських стражків порядку нею користуватися.

Управління внутрішніх справ Анатолію Онущуку дуже подкупав американським друзям і залепив мешканцям міста, що комп'ютеризація дозволяє їм швидко знаходити діти біля надійно та ефективно.

Герман КОЛОВОВ.

Рівне.

Світлим рядком

**Рукописи не горять.
Але й за електрику
самі не платять**

Звернення до Президента України Леоніда Кучми з приводу критичного стану наукової бібліотеки імені Василя Стефаника НАН України прийняли члени президії Ліги творчих спілок, ректори вищих навчальних закладів, працівники освіти та культури Львівщини.

Ця унікальна книгозбірня, створена на 1940 році на базі 84 бібліотек Львова, говорить у зверненні, одержаному від українських бібліотечних установ України. Проте заборони печатні збереження цього скарбу, щонайменше нарахунок близько 7 мільйонів різноманітних видань, в тому числі стародруків, рукописів, друкованих і друкованих бібліотечних архівів, колекцій видатних учених та діячів заклад нині не має. Протягом років він не одержує якихось коштів для оплати електроенергії, комунальних послуг, зарплати працівників. У відповідь на якісь вісуючі вимоги він отримує зарплату на платі. Авторі звернення просять включити бібліотеку до державного реєстру об'єктів, що створюється згідно з розпорядженням Кабінету Міністрів України, дає змогу здійснювати його функціонування та відновлює його діяльність бібліотеці.

Вл. інф

теріали. Єдине, що відомо достеменно у цьому році ще не надійшло жодних гривні на рахунок авіапідприємства.

За словами директора департаменту активізованих операцій КВ «Захдінкомбанк» Володимира Гребєя, термін, на який було взято кредит — майже 250 тисяч гривень, закінчився у березні цього року. Баяк пропонував продовжити дію кредиту:

[illegible]

Волияська облас

(Початок на 1-й стор.).

Маленький Ваня Хомич, напевне, писав ці радки під маминє диктування. А може, як чехословачський тєзко, сам шукав «дїдуся»: «В редакцію від учня 3 класу. В квартирі холодно, мерзнуть пальці. Хочу їсти. У мамин грошей немає». І підпис. Найлаконтніший лист у досє редакції. Найгучніший крик тривоги — SOS, SOS, SOS.

1 червня було днем найбільшої фальші, якщо «малі метелики» розсилатимуть ці тривожні сигнали. Якщо змерзлі крильця зірвалися. Якщо тільки лігне тепло. Якщо кволі паланики, згромадяться від безпорадної ручки, квітатимуть ганчіркою по лискучих боксах чужих лімузинів. Якщо в мамин не буде грошей. Якщо...

У Міжнародний день захисту дітей не вириваймо слова поета з цих численних «якщо».

Людмила КОХАПЕЦЬ, «Голос України»

**«Щаслився ж і цвіти, метелику малий,
на долю і на волю тополину»**

Фото Валерія ІНЮТИНА.

Богдан БЕРЕКЕТА, Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ. «Голос України»

Не пожаліли навіть немовля

Що сталося щось страшне і неймовірне, Зосю Магдаю уже не сумнівалися. Та поки відомість була, вона бігла на пріселок, до най ближнього лісу, де жили її сироти, це схилювалися на ліпше. Станія Парфенюк лише димляла — усе вигоріло, не врятувалося від вогню привязаний навіть неподалий собака. А як зайшла в хату, то мало не зомліла від жаку. Її тітка, Варвара Парфенюк, лежала на постелі з простреленими грудьми, біля неї — димлясичне немовля, яке ще не встигло навіть хрестити і дати йому ім'я. Біля вікна побачила мертвими 8-річну Василюку і 5-річного Степанка. Хлопчик лежав навзнич з відкритими очима, в яких подив змивався з жахом. Не розмикували ні страшного смертю і 14-річний Віталік та 3-річний Івася.

Всюди кров, перемішана з мозком, який повнітав з прострелених дитячих голінок. Тут ваялася і лампа, в якій не було гасу. Очевидно, вбивці, перед тим як закінчити обстріл, вкинули в сирі з обгорілим життєвими свічками, обламав їх тасом і запалили. Але зробили то поспіхом, бо вогню у хату не перекинулося.

Не тямлячи, що вона робить, Зосю кинулася до колодязя, набрала води, хоча вже вогню не було. Та коли знову переступила поріг, її раптом завололо, що біглі діти, з простреленими головами і грудьми, німаються і простояють до неї руки. Ніби просять порятунку. Дічинка стрімголов вилетіла з хати і побігла в напрямку лісу, а за нею навагоди дитячі голоси

том від того шлю. А тут ще батька їхнього, Микола Парфенюка, забрали на підбуди роботи до Луцька, в найстаршого сина Микиту мобілізували до війська. Ні чоловічої поради, ні опори. Одна залилася Варвара з кувом дітей у хаті. Обіпрати, заварити їсти, господарювати — і так день за днем.

Раптом загавкали собаки. «Можливо, Микола вернувся», — подумала жінка. Але собачий лемет посилювався — значить когось зужого несе проти них.

У дусі настирливо постукали. Найстарший Віталік зиркав з давки.

— Не відходь! — застерігла мати, пригортаючи немовля до грудей.

— То свої, Варко, не бієся, — почулося за вікном.

То був голос голови сілбард Дмитра Дудкевича — вона відразу впізнала.

Першим у хату ступив високий енкаведист з автоматом у руці. Далі чимий уповноважений. За ним — голова сілбард і четверо місцевих «істребів». І це трохи заспокоїло перелякану жінку, бо один з них — Поташуків Іван — навіть кумував у них. Тримав до хреста Василюку.

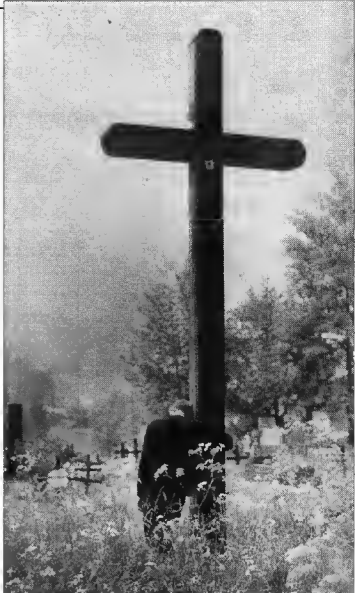
— Гді твої сини прачетас? — замість привітання визирівши Вороніткою.

— Та ось всі діти коло мене, пане, — затремтіла жінка. — А Микита в варті.

— Он десертитова, предає Родину, — говорив, иби зачитував вирок Вороніткою.

— Як не знаю, — почала олакаті Варвара. — Ось учора листе пришов від сина. Можете прочитати, — і кинула на стіл.

— Ты мене здесь театр не делай, — дедалі більше

Як хрестився баб'я в хату смердючу,

або Лише один стрих з енкавеєвської розгулу на Волині

благая-голосная «Зю-сю-ю!»

Осній втер підпалював це жажливє голосіня, розносив похилонені-оскортілим полем. Дічинка здавалося, що вона божовіла, що земля вислизала з під її ніг.

— Ні! — тупо сталося? На тоби ліля немає.

То було хуцелє з їхнього села Степан Демічук. Уже згодом, коли його заарештували (аєс у страшних тугалісних торах загубились його сідли Прови авторів), Зосю зрозуміла, що Степан брав участь у національно-визвольних замаханях. А тоді, наприкінці жовтня 1944 року, вона, захищаючись сілхозами і боєм, куваточка слова, трієте чорне десте повпала про те, що побачила в хаті Парфенюк. Степан мовчав, заминав зуби, а потім обива її легенько за плече і так мовчав.

— Не бієся — вертайся назад. Треба сповратити їх в останню дорогу. А той, хто пролив невинну кров, — карні не мине, — і щоби заспокоїти дічинку, витягнув хуцелю хідка і поалився з нею.

Коли Зосю повернулася на обійстя Парфенюк, туди вже приїхали з Поричка енкаведисти, неступили сласьні «істребів», божко схилилися жінки, що жини неподали.

— Ти дивися, що ці бандери робили! Навіть немовля не пожаліли, кинули тінком димлясичного уповноважений старший асистент Вороніткою, який похажав повіряв їх з автоматом за плечима.

До Зосі підійшов голова сілбард Дмитро Дудкевич.

— Можливо, Парфенюка з кимось воруговали? — запитує у дічинку. — Ти нічого не чула?

— Вони нікому залого не зробили.

— Мабуть, бандитам з лісу їсти не дали, — висловлював припущення голова. — Або як сидів їх прибрало, щоби вночі когось не впізнали.

А тим часом шепіт поміж людьми проносів: Федько то живим достався! І все, що учерів в хаті відбувалося, на власні очі бачив. Врятувало хлопця те, що спати він заляз на підч, а вбивці туди не загнали.

Невдовзі на смерть переляканого хлопця привели на місце пострілів. Він довго лежав на землі, обива палками. А тоді показав на димлясичного уповноваженого Вороніткою.

— То нім убив нашу маму...

Тут же, на спласком обійсті, з Вороніткою зиркали погоні, забрали в нього зброю, зв'язали руки і повели до райцентру. Забрали і малого Федора. Як сиділа.

Як то все сталося

Парфенюка вже повертали в ладинаські сирі. Часи були тривожні, неспокій. Лише кілька місяців тому ціми краями прокотилися на захід фронт, але спокій не довго. Час від часу нагадували про себе українські повстанці, яких їм допомагали в селі. Проводили облоги на уціпці в енкаведисти, які також мали свої вуха як очі в селі. Почали вивозити людей до Сибіру. Усе змислюся-перепалюся в такий хаос, що голова обер-

розпалював енкаведисти — Знаем ми ьти штуки.

Он цю писмьє в лісу написали.

Нікі докази на нічній «визитерів» не впаляли.

— І в останній раз прачетас! Це прачетас твої сир-бандит? — шаленів енкаведист.

Дітиняк плач розірвала коротка автоматна черга. Василюка і Степанко, які підбуряли, скотилися з давки на долину.

І тут автомат закінчився. Хоч як шарпав за ручку замка вбивця, хоч як даявся, але нічого влітати не зміг. У хаті стояв неймовірний лемет і крик.

— А ви чого сміютеся, — обернувся Вороніткою до «істребів», — Кончайте все, я покосю!

За кілька секунд усе стихло. Коли виходили з хати, почувся дитиняк плач. То немовля засталося живим.

Добили його пострілом у голову.

Потім палалими обійстя, випустили кілька автоматних черг по селісній хаті, забили в крик.

Яку лісу і зникли в темряві ночі. Щоби вранці усе писати на бандеріах.

Відгомін трагедії

Організатива цієї кривавої оргії Вороніткою судили через кілька тижнів. Показанням судом у селі Ляховому (тепер — Старосілля), де стався цей трагедія. Дади йому 20 років каторжних робіт. Як його волялася дало, ніхто на Волині не знає.

Усе вину Вороніткою узнав на себе, отже інших убивць не чіпали. Але їм змислив вирок внісали українські повстанці, які зниклими прихисток у наволодинських лісах. Дмитра Дудкевича, хоч як він остерігався і ховався нозами, все-таки вистежили надраюнована бойка СВ і вночі виконали вирок. Повисли його на підвісному дереві в центрі села. На постелі лежала жінка з селі «істребів», які брали участь у цій каральній операції, — Олександр Бобко, Іван Поташук, Григорій Іванець й Олександр Ретке. Де їхні могили, ніхто не знає.

Микола Парфенюк не переіс того страшного горя — сіхно, згорів з розгулки і вже в сорок шостому літшов на вічний спочинок. Повернувся з армії Микита — сьогодні він живе в Іваницях.

Після цієї страшної ночі, після шматкої смерті батька Федор довго не міг отоваритися, забути про свій біля. Навіть тоді, коли сам очивився в і них із Женю народився первісток — Волододко. Та діявсьалося не постійно давалося зникати, особливо тоді, коли забував колісних «істребів», сілських активістів, а мав то — родичів убивць у сілському магазині, на вєсілях як просто на вулиці. «Та ні жиня в йому, як страшна хвороба. Не міг того ні забути, ні тим паче «простити», — казали інші дорослі сирі Федора — Олександр. Знач віл то хіба що з розпачем матері, бо народився вже після того, як батько покинув село і поалився у світлі. Кажуть, що жинє дєсь на Ураї. А в Олександрі тепер свою сім'ю, трико дітей. І мати дожила з ним свого віку у селі. Але минула її післявоєнна молодість. А старий, Волододко, перебрився у райцентр в Іваниці.

На місці колишньої слобди Парфенюків біля лісу — поле. Ніхто тут сиріс не живє, заховано жити господарстві. Щоби не мучати у нічний тиш прокидаються дитячих голосів, які просять їх захистити від

убивць. Як то задалось їхній двоюріній сестрі Зосі того страшного осиннього ранку.

Про ту нечувану трагедію нагадує старожилом села хіба що скроний пам'ятник на старому селянському кладовищі, на якому викарбувано ім'я Микола Парфенюка та вимордованої його родини. То останні дараючи свої батькам, братам і сестричці від найстаршого сина Микити, якого тої горобіної ночі на чобото шукали вбивці.

Імена розстріляних Парфенюків викарбувано і на стелі меморіального комплексу в селі Павлівці, де раніше була центральна садиба місцевого колгоспу. Як борщі і жертви за утвердження Радянської влади у волинському селі. Викарбувано, немє на глум, поруч з прізвищем Дмитра Дудкевича, який допомагав коїти той страшний злочин і загинув «від рук українських націоналістів».

Та і досі їх виважали бі жертвами «бандерівської розгулу», яких в живих не залися 14-річний Федір.

Замість післямови

Що й казати, жажлива історія, від якої справди кров колєна в жилах. Та, на жалє, не завжди, далеко не завжди, залишалися свідки страшних злочинів, які чинилися на нашій багатостраждальній землі. І ми не можемо назвати їх привідцями. За втїм, найголовніший винуватець давно відомий — це тоталітарний режим, його ідеїні нахитненники. Які авторитори політичній системі, де людське життя іноді не коштувало, де грубо потоптали Божі заповіді, де забули, що такє совєтсь і правда.

Тому й з'являлися такі негідники, як енкаведист Вороніткою, як голова сілбард й «істребів» з Ляхового. Тупі виконавці, холуї й ботузги. В яких не заговорено нічого людського, навіть тоді, коли піднімали руки на дитину, яку ще недавно тримали «за хреста». А така нечуванна жорстокість запаливала людей неаистиво, породжувала насильство з другою боку.

І це одні з найбільших злочинів комуністичного режиму в Україні, де вєспіа захоували братів-вирокотів і вкоротили, де нашкодували нас одне на одного, і з допомогою дірбних подивок, потрогів, пантажу, шпінчній брехні режим чинив свої підлі справи. І хоч як це прикро, почасти нашими, українськими руками.

І гідний подум! Підозріт, тіл ворожечні ми відчуємося й досі, що не дає нам змоги вєршити-реши відчуті, усвідомити себе єдиним українським народом. Збільшення від різних ідеологічних догм, від партійних стереотипів.

А далісний застеріганий голос прєдків нагадує з «Літопису Руського»: «Пошю губимо руську землю, зводили ворожечу мєй собою? Вороги рубують нашу землю і радють, що боротьба між нами триває не досі...»

А як справді: пошю? І доки? Волинська область.

це не для тебе?

На Заході їх би назвали дітьми з обмеженими можливостями, дарма, що в наших умовах ці «обмежені» здатяться нездоланими. Бракує дрібниць: спеціальних пристроїв на сходах, у громадському транспорті, кваліфікованої медичної допомоги, елементарної уваги з боку тих, в кого можливостей — хоча б забагато.

Ми можемо бути милосердними, коли це не спрочиняє зайвих клопотів. Кидаючи копійчину в кишені одного з жовтих на Хрещатику, ми наважимося розуміємо, чим можемо зарплатити ще. Символічна освіта, безробіття, довиче утриманство... — ось той соціальний обшир, який суспільство милостиво залишає їм для існування.

На жаль, вивчати цю суспільну геометрію вони починають ще в дитинстві. Як протистояти впливу ганебного обмежувального комплексу?

У січні 1994 року в Ніколасів відкрито українсько-американський центр ранньої соціальної реабілітації дітей-інвалідів. В рамках угоди, досягнутої між Елвін Інк. (США), Міністерством соціального захисту населення України, Фондом соціальної реабілітації інвалідів України та місцевим обласним управлінням, з метою створення центру до Ніколасів приїхали американські фахівці.

Протягом двох років тривали підготовчі роботи, фінансовані Агентством США з міжнародного розвитку. Американські колеги навчили українських фахівців методи-

ці так званого «раннього втручання», провели тестування з метою вибору майбутніх пацієнтів центру. У червні 1996 року суднобудівний завод ім. 61 комунара передав реабілітаційному закладу приміщення колишнього дитячого садка.

Нині Миколаївське відділення Фонду соціального захисту інвалідів України розгорнуло роботу із залучення державних та громадських організацій до облаштування будинку, яке планують закрити восени. А доті лікарі, педагоги та соціальні працівники працюватимуть з дітьми в орієнтованому приміщенні санаторіо-профілакторію «Перемога».

Основна мета нового закладу — пристосування хворої дитини до життя серед здорових однолітків, інтеграція в шкільному оточенні. На переконання американських спеціалістів, готувати дитину, тим більше хвору, до школи слід мало не з перших її кроків. Не випадково центр реабілітації обслуговує пацієнтів до 5 років, які, разом зі своїми батьками, опановують науку життя в «звичайному» оточенні. Після 3-годинних занять та лікувальних сеансів в санаторії вони продовжують навчання вдома, із власними татами й мамами.

Завдяки чуйності та професіоналізму місцевих психологів, логопедів та педагогів-експериментаторів, діти хоч на тілі години забувають про свої хвороби і заохочення спілкуються, граються, навчаються та... дорослішають.

Олександр КРЕМКО (ДНАУ), фоторепортаж

Наталія ЯРЕМЕНКО, Анастасія СИРОТКІНА (фото), «Голос України»

Будиночок... спотикання, або Чи має Дитяча картинна галерея «ШОКоладіє» майбутнє?

«Шоколадний будиночок», що на Шовковичній, 17, уже два роки, як став об'єктом зіткнення інтересів Кабінету і Дитячої картинної галереї.

Глава київської адміністрації О. Омельченко підтримує Дитячу картинну галерею. Кабінет міністрів обурюється своє право власності розпорядженням експрем'єра С. Марчука № 429-р від 8.07.95 про виключення «шocolate» будиночку в перелік об'єктів, яким надано державного статусу. Обидві сторони звертаються до моральних принципів і різних документів, які взаємовиключають одне одного, але підтверджують законні права кожної зі сторін.

Чи міг полумати український архітектор В. Ніколасів 1901 року, коли будував цей будинок, що унікальний наявним архітектурі, в якому переплелися готика, барокко, мавританський стиль, давньоруське дерев'яне зодчество, щоб не лише гордістю Києва...

Більшою десяти років будиночок міняє свій статус — від житлового до палацу одруження. І тільки 1996 року місцевим властям надав приміщення для Дитячої картинної галереї.

Ще одна особливість інтер'єру того часу — різьблені бракета, яких нині немає. Наприклад, прибічники позиції Кабінету вважають, що після реставрації

у двоповерховому палаці з мезоніном прохлдитимуть прийми на міжнародному рівні та інші офіційні заходи. А в директора Ю. Гавришова з сподівання, що Дитяча картинна галерея дасть цінковиті уявлення про художні цінності, природу мистецтва не лише дітям, якщо що одною в Україні спеціалізовану галерею буде розміщено там. У майбутньому тут можуть відбуватися виставки робіт, скажімо, Айвазовського або Бруллова.

А поки що всі розуміють лише унікальну цінність «шоколадного будиночку», який став будинком розбрату і каменем спотикання...

Усе найгірше — дітям. У майбутньому обіймають — також. А що сьогодні найгірше? Можливо, побудувати для них ще один будинок? Або повернути їм цю «шоколадну казку»? Аж в ній колись був будинок. Затішок, тепло, ідилія...

Людмила ІВАНЕНКО,

«Голос України»

ДИОГЕН ШУКАТИМЕ ДИТИНУ

Населення України протягом ближчих тридцяти років скоротиться майже на чотири мільйони. Такий висновок, ґрунтуючись демографічній прогнозі до 2026 року, зробили в Міністерстві України. Чисельність громадян України в найближчому майбутньому продовжуватиме зменшуватися і, на початок 2026 року становитиме 46,7 мільйона чоловік, що приблизно на чотири мільйони менше, ніж «на відповідний період нинішнього року». Шодо перших десяти років, то перспектива безнадійна: скоротиться кількість усього населення і особливо — дитячого. Спочатку загальна працездатна дитина і титюнок навіть зростає. Але після 2005 року «нерідкий» трудовий потенціал почне танути — Україна, яка війни вже п'ять десятиліть не переживала, коли не вважали за війну побудову розвиненого соціалізму й його подальшого розширення, переживе щось схоже на повоєнний синдром.

Стан і перспективи відтворення населення України можна вважати критичними. Без прогнозованого зростання в економіці, що потягнуть за собою зростання життєвого рівня, перспектива дожити до 2026 року, втративши лише чотири мільйони і живих, і мертвих, і неперорозжених споконвічних, може вилитися навіть оптимістичною. Бо ніколи не може бути так погано, щоб не могло бути ще гірше. Учені тим часом пропонують розробити програму державного регулювання відтворення населення. Було би незалежно розробити в нашій країні і основи соціальної політики загальною. Звісно, слідом за основами політики економічної.

Вірний, не забутий друг

Жінки в житті славетних

до кінця його життя зоставався без офіційного життя. По дивному закону без розуму чи одної, ні друга «сторона» не могла з'явитися нового шлюбів, він міг бути лише «гражданським».

Олена Пчілка писала: «Як я слухаю той твір Миколи Віталійовича на слова «Коли розуміють людину» та її друга «Широкою долиною, і високою могоду, і що силосило-говорились, не забуваю», передо мною завжди встає постать Ольги Олександрівни Лисенко». Вона дожила до радянських часів і померла в середній 30-х роках.

У великий пік 1878 р. Микола Віталійович поїхав з концертами до Чернігова, Радів, що може перекачати і долюбних прикрас до справжньої роботи. Чернігів любив композитора і зустрічав його як національного героя. На концерти Лисенка збіралася вся інтелігенція міста. Коли вийшов до Києва, композитор проважав увесь Чернігів. Про побудку, яка принесла задоволення і заспокоїв його, Микола Віталійович згадував: «Мек юних дів, уявляючи цвітати, була одна бронежка з темними, живими, кистистими глазом». У розмові з нею Микола Віталійович ніяк, що дивна готувалася до зустрічі з ним. Прийшла в їдальню Пдольських, де був він. Дівчині дуже хотілося бачити композитора, тому вона тямно спостерігала за ним, причаївшись за савою.

Марія Віталійовна згадує так, що «зю була Ольга Лисенка, дочка отставного полковника, родом із поляків, но приналежно до вряса востання 1863-го православне, женившись на олі, вона змінила віросповідання. Композитор і інсидиартична дівчина стали друзими. Микола Віталійович був приємно вражений тим, що юна Оля — дівчина паністка. До того ж чудово малювала. Їй подобалась виконавська кар'єра Лисенка, його стала творити композиції. Відачу в собі бачила навіть саме в нього. Коли батько Олі сів за композитора, чи згоден він стати вчителем дочки, Микола Віталійович погодився з радістю.

Жила Оля в домі композитора разом з його батьками. Вранці — заняття музикою. Потім вони гуляли, читали. «Тут любовна наша свела роз з другом», — так писала Микола Лисенко. Коли додає: «Я ей очень многим обязана и она истинная героиня-женщина».

У 1879 р. Ольга Антонівна Липська стала невідомою дружиною Миколи Віталійовича Лисенка.

Непросто складалося у Миколи Віталійовича з Ольгою Антонівною. Старший від дружини на вісімнадцять років, композитор ставився до неї як до дружини, та дитини вдованас. Ольга Антонівна відчувала це з неміцністю, бо старіше, щоб довести чоловікові, ні не можна покластися. Вона стала помічницею композитора, не лише у творчості. Завдяки їй Лисенко знаходив час для композицій, гаспирних подорожей і для викладання музики дітям. Так Микола Віталійович заробляв гроші для своєї сім'ї.

Ольга Антонівна дуже любила своїх дітей. У Лисенко було чотирьох: Катя, Гал, Маріна, Остап. Ураши вона збирала малечу до «мілї калосної гімназі», казала: «Без дачи жити — тільки нею калосні». Остап Лисенко згадував: «Встав до гімназії і вже форма твоїх виросла до і на той сідів, в класіх часто прийняв — у восьмому мамові році відпочивав. Ладіє і трикоші, і нею і ніжні мамові руки. Вони готували найомішніші у світі страви, перетворили стирню наших тиниць до шкільних, атом, обсерватор дошкільно торкались дитячого дошка, міряючи температуру, білими ледьбіками дітали над клавішними рояля». Вечорами, коли Микола Віталійович не був вдома, Ольга Антонівна викладала дітям у Лисенка, сідала за фортепіано і грава з юнім бажанням поезії Чайковського, Шумана або Миколи Лисенка. «Якось під час гри, — згадував Остап Миколайович, — обернувся на ледький скрип дверей. Довгожданий на пороці батько. Петрович, — казала, мовчи. Стоїть, саркає. Не знає, що вчуваюсь йому на цей раз у шумнішій «Мірх». Та коли я знову обернувся, сльоза росиною застала на його обличчі».

До Ольги Віталійовни ставалася поспартизм: не терпіла коптивних речей і прикра. Одягалася просто, але зі смаком.

Турботи вистачало, але Ольга Віталійовна знала час для самостійного видання англійською французькою мов. Багато читала. До церкви не ходила, але слівчувала релігійним поглядом Миколи Віталійовича. Окрім дітей і чоловіка, Ольга Антонівна доглядала брата Олександра Липського, задушеного до смерті кари за участь у замаху на царя Олександра III. Він зберіг свої життя, що приписують психічно хворим. Тримався як Олександр Липський провін у лікарні, заорвав і з'явився його були квола. Ольга Антонівна ходила за братом, як за малюком дитиною.

Був у неї один знайомий, який мав симпатію усієї родини — народоловець Григорій Мачет, автор знаменитого

той пісні «Зачеми тяжкого неволія». Його дуже любив шлюб. Особливо діти Ольги Антонівни. Григорій Мачет провів двадцять місць в одному камері, він добре знав знача музику та Німеччини, бо жив там. Із баласолення російського поета Некрасова став на літературний шлях.

У 1900 році коли їй дала виповнилася сорок років, Ольга Антонівна раптово померла. Описує Микола Віталійович. Ізний син Остап згадував: «Якось недовзі після раптової смерті матері застав я, помершувши з гімназії, батька за роялем. У якому домі не було ні душі. Рояль то блага в падає, то шось ніжно і пристоно шепотів. Мені здавалося, що в її змиванні він найдорожче для цього могому зриву продовжує незакінчену розмову з матірню мамові, вірник, ісабутии друтом своїм».

У 1907 році композитор Лисенко знову приїхав до Чернігова. Розпорядником його концерту був Михайло Коцюбинський. Як і того пам'ятного 1878 року, виступи Миколи Віталійовича відбувалися у великій залі Дворянського зібрання з великим успіхом. Добрий чернігівський знайомий Лаб Лазаревич зустрічався з композитором, приймав його у своєму домі і залишав цікаві спостереження: «Микола Віталійович значно постарів і віддає часом, але, як і завжди, він опікувався якою-небудь гарненькою концертною збіркою у вісімнадцять старосвітського лідерського закінчення до неї».

Але ніхто не зміняв йому Ольги Антонівни Лисенко — його невідчужливої, відданого, матері його чотирьох дітей, віданого друга і натхненника у творчості.

Через п'ять років після відходу Чернігова на композитор Лисенко повер, залишивши нам у спадщину музей творчості, навіній коханам до Ольги Антонівни Лисенкої Чернігів.

Ковза — добре забута людина

А історія української музики — як той дорогий рояль, ключі від якого досі шукають

ДУША українця справді заводкова. Вона ніколи не поспить. Хай як це дивно, але нашу музику швидко вперше ніколи класифікували за спільним етосом: Ренесанс, Барокко... До Лідії Корній та її «Історії української музики» самотаю цього ніколи не зробив. Структурували хіба що Барокко. Так, ніби цієї історії не було. Себе було — але у Старому Світі чи нехай не знав у Росії, малоросії чи в Україні. Я спираюсь на те, що кодує: «Я ей очень многим обязана и она истинная героиня-женщина».

У 1879 р. Ольга Антонівна Липська стала невідомою дружиною Миколи Віталійовича Лисенка.

Ця загалка привела нас до професора Національної музичної академії імені П. Чайковського Лідії КОРНІЙ.

— Вона підручник називають принципово новим. Ви писали в ньому чим, може, наважились, вам його замовили?

— Такі пропозиції не було. Цього підручника не було навіть у планах консерваторії. Писала два роки, а потім звернулася до «Музичної України». Деякий час він там полюбив, доки не стало зрозуміло, що видати не зможемо. Тоді я звернулася до методобачету Мінкультури. Книгу внесли до

ері, а Київська Русь була раніше українською, перу вперше. Радянська історіографія початок українського етносу веде з XIV століття.

— Коли ж зародилася українська просвіта? Коли ж почали писати музику? Після прийняття християнства. Та була церковна музика. На ранньому етапі це, мабуть, були записані в Візантії та Болгарії, але згодом у Києві сформувалася власний стиль, я його називаю старокіївським. У Росії кажуть «данинорський партесний спів». У XVI столітті він досить поклався. А в XVII з'явився український стиль багатоголосого (партесного) церковного співу. Ця музика не поступалася західно-європейській церковній музиці епохи Бароко.

— Найдавніші українські народні інструменти?

— На сопіли грали ще до Київської Русі, а найпопулярніші потім підобіли інструменти кобзарі і даниа бандура стали поширеними в XVI столітті.

— З чого починають оперне мистецтво України?

— У середині XVII століття у братських школах з'явився шкільна драма з музикою. Це був духовний жанр, і музика звучала в ньому церковно. Драми, на жаль, збереглися небагато, але їх чудовість виключно тексти. У драми з'явилися солдні номери, інструментальна музика і співачок, функції якого були такі самі, як і в античній трагедії. У збірниках катів мені завжди віддають записи деяких музичних номерів шкільних драм. Гадало, в збірниках катів то музику я знавували.

Музика було багато і приблизно тридцять драм. На основі різдваних драм виник вертеп. І драми, й вертеп мали ознаки, що зближували їх з оперою. Але вертеп був менш значущою оперою була «Демосфонт», якого на італійське лібретто написав Березовський. 1773 року по оперу поставили в Україні.

— Цікаво, — пліну української музики на музику інших народів.

— Уже в XVI столітті в Польщі був поширений ук-

раїнський фольклор. У ренесансних західноєвропейських літєвних та органных збірках можна знайти танці «Гайдуки» або «Козаки». Українська музика XVII — початку XVIII століття була незначитно високого рівня, як і культура загалом. З середини XVII століття в Росії почали запроваджувати багатоголосу українську церковну музику барокового стилю.

Це явище пов'язане з церковною реформою патріарха Ніконя. За Ніконя відбувалося пряме перенесення досвідів української культури на російський ґрунт. До Росії систематично вивозили з України музикантів, а іноді шлі хори, багато українських духових інструментів до російських монастирів. У другій половині XVIII століття ряд музикантів, що народилися і здобули добру освіту в Україні, писали духовну музику для Росії. До речі, наші новіші народилися там на значний опір.

Інтер'єр вистави Людмила МІКІТЕНКО.

Україна — найкраща!

Так скандували грецькі вболівальники на чемпіонаті Європи з художньої гімнастики

А завершилася цей турнір, що відбувся в місті Патри (Греція), триумфом української школи художньої гімнастики. Це б пак — її представниці здобули найбільші нагороди: три золоті, три срібні і дві бронзові. У російки, відповідно, 4, 2, 1, у білорусок — 1, 4, у гречанок — 1, 3,...

Але найоголошівший наш здобуток — блискуча перемога в багатосторонній системі Олени Вітренко, яка стала абсолютною чемпіонкою Європи-97. А до цього додала ще кілька нагород. Зокрема, золоту — у вправах із обручем.

Героїня континентального чемпіонату, її мати і тренер Ніна Вітренко, президент Федерації художньої гімнастики України Альбіна Дерюгіна, vice-президент ФХГУ Ірина Дерюгіна та чимала група

юних гімнасток були присутні на пресконференції, присвяченій підсумкам виступу у Патрах.

Альбіна Миколаївна Дерюгіна детально розповіла присутнім, як проходив чемпіонат. Вона також висловила надію, що приїждє завіз і українська художня гімнастика, попри всілякі перепони її «дружів, невідомим ставе знову монополією. Це показатимуть і болотинуться всі без винятку суперники. Адже ми маємо двох найкращих у світі гімнасток Олену Вітренку та Катерину Сербарєвську, велику групу здібної юні. Якщо інші спорстменки підтримуватимуть одна одну, то й суперництво буде значно важче.

— Торік на таких змаганнях найкращі була Катя. Хоча Олена виграла чотири золоті нагороди в окремих видах.

І от цього разу здійснилася заповітна мрія Вітренко...

Враженнями від чемпіонату поділилася також Ірина Дерюгіна, яка на ному була ще й суддею.

— У нашому специфічному виді спорту, як правило, змагаються не лише гімнастки, а й судді також. За завдання, яку зробила наша федерація, від України судити мали Ніна Вітренко та Ірина Дерюгіна. Але Дерюжко-суддя має своє «бачення ситуації». Тому арбітрами назвали Любомира Сербарєвську та Ірину Дерюгіну. Це при тому, що збірну на 35 відсотків складали гімнастки, які ходять до нашої федерації. Жодні наші доводи не вплинули на панів керівників. Нам сказали: іде, добивайтесь результату. А там, можливо, і змінимо ситуацію.

Нам все-таки казали, що перемоги в турнірах «Гран-прі» — це непереконливо.

От виграла чемпіонат Європи, тоді... Ми були дуже здивовані, прилетівши додому. Коли вийшла Вітренко, то дівки, які зустріли нашу команду, похвалилися. Коли з'явилася Сербарєвська, вони похваливали, мов з-під землі. Пролунали вітальні вигук, овації. Смішно, бо всім добре відомо і я режисера цього нервового моменту.

Що ж, ми перемогли. І чим, гадаю, відповіли опонентам. Результатом дуже задоволені. Особливо це й тому, що Олена Вітренко виграла боротьбу не тільки з суперницями, а й із... суддями. Гімнастичність спостерігати — не те слово. Отже, Олені треба було бути вищою від конкуренток на дві голови. І вона виявилася молодочком.

Далі до розмови підключилася Ніна Вітренко.

— Греція — чудернач країна для мостів. Тут вона, як правило, здобуває самі перемоги. Приїждують події тричі на даними. У Салоніках на чемпіонаті

Єврові Олена також виступала успішно. Була першою в командних змаганнях, другою в багатоборстві, а також виграла ще три види нагород в окремих видах. Після цього настали не найкращі часи. Виникли проблеми, про які вже не раз згадувалося. Але Олена — відома спортсменка і, як кажуть у боксі, має тримати удар. Вона не здавалася і врятувала, що зможе виграти. Ій дуже дорого, тому на її бійці була федерація, що вона мінімального року перемогла пройшла престижними турнірами. Снім із них — «Гран-прі». Цього разу я чомусь навіть не сумнівалася, що грецьке поєдинок буде цілком не тільки для Олени, а й для всіх дванадцяти, які представляли Україну. Перемога мостів доникла має велике значення і для групи молодих гімнасток. Усе тут дуже взаємопов'язано. Тому кому спортсменки і самі не падали задіш.

Зрозуміло, що журналісти хотіли дізнатися багато чого від самої абсолютної чемпіонки Європи. Я, зокрема, запитав її, що вона відчувала, коли після цього вийшла багатоборство її обійшла Яна Батришніна з Росії.

— Після цього мені ще більше захотілося боротися. Про емоції постаралася забути, чому бачила, як судді «допомогають» суперницям. Та ситуація ще більше мимолетувала мене...

Тепер Олена разом із мамою збираються до рідної Одеси. «Я вже півроку не бачила свого тата», — поспішила Олена. Але її сезон не завершується. Поперед чемпіонат світу у Німеччині. А в жовтні у Нідерландах — завершальний, восьмий, старт у «Гран-прі», де Олена вперше лідувала. Вона не тільки виграє в турнірі, але й зможе стати ще раз виступити на Олімпіаді. Про це та інше ви зможете дізнатися з ексклюзивного інтерв'ю, яке гімнастка дала нашій газеті.

Репортаж із прес-конференції від Віктора БРАНІЧКІЙ.

На знімку: Альбіна Дерюгіна, Ніна Вітренко, Олена Вітренко, Ірина Дерюгіна.

Іван ОЗЕРЧУК, журналіст

«Вікотек-Кап» підсумки й нові задумки

Як ми вже повідомляли, на кортек ОК «Динамо» (Київ) відбувся представницький міжнародний юніорський тенісний турнір «Вікотек-Кап», в якому змагалися спортсмени 1981 року і молодші. Цього разу вони пройшли під знаком переваги української школи.

Львівлянка Ольга Лазарчук (дів'ята позиція в європейському юніорському рейтингу), яка мінімального року вже виграла чемпіонат України та Кубок «Атлет», і на драматичних кортекх не дала нікому жодного шансу.

У фіналі Оля зустрілася з здобутчицею Данскої Кубок Абсолютного перевага Лазарчук — 6:2, 6:1.

У юніаків так само іскрово виступав ще один представник Львова Олександр Терещук. Він легко, мов на одному подиху, взяв його над білорусом Василем Кахерою — 6:1, 6:1.

Через звороти одного з учасників перемог у парному турнірі юніаків проросудили московському дуету: Мосов-Васюк. А в дивот фінальній грі відбулася. Тут відзначилися міжнародний колектив у складі: Ганна Анохіна (Київ)—Наталія Студеніна (Мінськ). Він перемогли перевагу пару: Валерія Бондаренко (Київ)—Світлана Прохаділо (Харків) — 6:0, 6:1.

— Чи були проблеми з організацією турніру? — запитав одного із його «батьків», директора філи «Кістич» Сергія Коноваленка.

— Глобальні наші досягнення — це після торішнього дебюту нашою турніром надано статус пропону. Тепер настала час перекладу до «серії» двох з обчисленням відповідного коефіцієнта, яке робить Європейська федерація (ЄФТ). Турнірові «Вікотек-Кап» завдяки цьому буде надано вищий статус.

Стосовно організації, то, як казати, цього було. Але проблемні питання одразу розв'язували. І насамперед це завдяки голові оргкомітету турніру, відомому українському політику, голові Народної-демократичної партії Анатолію Сергієвичу Матвієвичу.

До речі, він взагалі прекрасний спортсмен, і вправний тенісист зокрема. Анатолій Сергієвич професіонал у всьому. Тому будемо швидко співробітничати з ним і надалі. Було б лише його бажання допомагати нашим змаганням. Більшість витрат взяла на себе компанія «Вікотек». А її генеральний директор Віктор Кононенко був дуже швидкий справи. Сьогодні важко знайти людей, які вкладали б гроші у юніаків змагання. А тут ще й не комерційні. Справжнє бачення. Ми відчували так: «Голосу України», який ось вже вдруге і, сподіваємося, не востаннє, став інформаційним спонсором «Вікотек-Кап».

— Які перспективи вашого турніру?

— За короткий час його існування він став досить популярним не тільки в Україні. Тому спільно з Федерацією тенісу України прийнято рішення про проведення наступного року змагаль вже в усіх вікових категоріях: 10, 12, 14, 16 років. Посланих старших проходивши за хедварем Європейської федерації, де наразують нові турніри. А молодих опікуватиме ФХУ. Турнір відбуватиметься під однією назвою, емоційно, але на рівні базих Києва. Це робиться з метою розширення кількості учасників. А фіналі, зрозуміло, гратимуть на одній арені. Мірємо про велике і іскраве тенісе свято могоді...

Німці готуються серйозно

Днями до мене зателефонував відомий німецький футбольний оглядач Карл-Хайнц Хайман.

Почуваючись результатами чергового туру українського чемпіонату, і зваживши, закладає діватися все про фінальний кубковий матч між «Шахтарем» і «Дніпром».

А я в свою чергу попросив колегу розповісти про останні новини з табору збірної Німеччини. Виявляється, вона вже почала підготовку. Берті Фотс запропонував до тренувального збору під Франкфуртом-на-Майні 27 футболістів. Там вони й працюють в очікуванні 7 червня, коли зіграють у Києві проти української національної команди.

Ще й не дивно, бо кінський подорож розділяється як вирішальний у двісті європейських виборчих груп.

Якби там не було, а наша збірна поки що зберігає лідируючу позицію, випереджаючи німців на очко. Щоправда, української команди, як відомо, провело на дві зустрічі більше. Але фаворит його підтримав залишається фактом. І для того, щоб зміцнити турнір, становити, німецької команди треба принаймні виграти на полі НСК «Олімпійський» у столиці України. Немецькі гравці зробили це й цілком до віснги. Однак і ми сподіваємося на схожу самовдоволю наших футбольців.

Мірємо про те, що вони постаралися засмутити гостей.

Та повернімося до інформації, якою поділяють нам Хайман. У німецькому тренувальному таборі сьогодні перебувають такі гравці: воротарі — Олівер Кан («Баварія»), Штефан Кох («Боруссія», Дортмунд), Андреас Кег («Шпінгль», Фрайбург), Сасі Манн («Шальке-04»), захисники — Юрген Коппер, Штефан Райтер, Матіас Заммер («Боруссія», Дортмунд), Томас Хеннер, Маркус Баболю («Баварія»), Томас Лікке («Шальке-04»), Єнс Ноттунг, Крістіан Вернс («Байєр»), півзахисники — Андреас Меллер, Юрг Хайнц («Боруссія», Дортмунд), Мехмет Шоль, Маріо Бабаєв («Кайзер»), Дітер Альтс («Вердер»), Матіас Хаммер («Штутгарт»), Єнс Ермен («Шальке-04»), Міхаель Тарант («Карлсруе»), Даріус Бош («Боруссія»), нападники — Юрген Клінкманн («Баварія»), Ульф Крістен («Байєр»), Шон Денді («Карлсруе»), Олівер Бірхоф («Уніон», Берлін), Фреді Бонс («Штутгарт»).

А в Києві вже почали продавати квитки на матч 7 червня. На НСК «Олімпійський» очікується анімаж.

На знімку: епізод матчу в Бремені. — у боротьбі за м'яч Віктор Скрипник (ліворуч) та Олівер Бірхоф.

Еверест підкорила австралійка

Бріджот стала першою в Австралії жінкою, яка піднялася на вершину Евересту. Підкорити найвищу гору у світі їй поталанило лише із п'ятою спробою. Разом з нею у протистоянні з клуби підкорювання Евересту ще наразі мають вже більш як 700 членів.

Бріджот також єдина австралійка, яка побувала на найвищих вершинах усіх частин світу — у Північній Америці на горі Макінлі, в Африці на Кіліманджаро, у Європі на Ельбурзі, в Антарктиді на Вінсоні та в Австралії на Костюшко.

Інформація про діяльність ТОВ «Мрія-І» за 1996 рік

Найменування ємента
Код ЄДРПОУ
№ свідоцтва про державну реєстрацію товариства
Дата виділення свідоцтва
Місцезнаходження
Телефон
Телефакс
Основні види діяльності
Кліматичні кліматів
Кліматичні власності облігатів
Населення працівників
Найменування і місцезнаходження юридичної особи, господарської єментами продавати (купувати)
Кількість паєнів ТОВ
Найменування місце знаходження юридичної особи, господарської єментами виплатити дохід за його цінними паєрами
Дата і термін виплати дивідендів, якщо вони будуть виплачуватися

ТОВ «Мрія-І»
1904390
№ 01474
від 06.08.1996 р.
Київ, ул. Дегтярська, 38—44
219-49-41
219-49-41
торгівля нафтопродуктами
2
82

«Мрія-І»

ТОВ «Мрія-І»

один раз на рік з 20.03 по 20.04

1. Характеристика ємента

1.1. Формою керівництва та місцезнаходження підприємства.
ТОВ «Мрія-І» 254119, Україна, Київ, вул. Дегтярська, 38—44, тел./факс 219-49-41.

1.2. Дата заснування.

Підприємство «Мрія-І» зареєстровано виконавчим комітетом Шевченківської ради народних депутатів Києва 28.02.95 р., свідоцтво № 19034390 р/р 468748 в АКБ «Мрія», МДР 321767.

1.3. Предмет діяльності.

Предмет діяльності підприємства: торгівля, в т. ч. оптова, за договорами, роздрібна торгівля, надання послуг з заміни Лайфсайд політехнічний інститут, інженер-електрик, у 1979 р. закрито не зареєстровано згідно з законодавством.

1.4. Звіт про статутний фонд.

Статутний фонд підприємства становить 411562 (чотириста одиннадцять тисяч п'ятсот шістдесят дві гривні).

В рекуперованій вкладів засновників внесли грошові кошти та матеріальні цінності у повному обсязі, що знаходяться підтвердженням у первинних бухгалтерських та банківських документах. Засновниками підприємства є громадяни України

Лукіничов Д. А., Голубатко О. Л., 1.5. Чисельність підприємства — 82 особи.

1.6. Основні професійні дані керівників працівників.

Генеральний директор підприємства — Чепура Василь Дмитрович, 1940 р. народження, освіта — вища, 1969 р. закінчив Львівський політехнічний інститут, інженер-електрик, у 1979 р. працює в сфері інституту спеціаліст по спеціалізації інженер-економіст. Виробничий стаж — 38 років, із 1993 р. працює в комерції.

Головний бухгалтер — Несіна Олена Сергіївна, 1957 р. народження, освіта — середня спеціальна, 1978 р. закінчила Київський радянський торговельно-бухгалтерський факультет, з 1974 р. працює за спеціальністю. Виробничий стаж — 21 рік.

II. Опис ділової активності ємента

Основні фінансові показники

Показник	(в тис. грн.)	
	звітний	попередній
1. Вручка (валовий дохід) від реалізації продукції за минулою державною регуляцією цін, ПДВ та акцизною збороту	14716	13721,7
2. Балансовий прибуток	556	395,9
3. Всього по активах балансу	130,510	130,510
4. Всього по зобов'язаннях	7965,9	2090,3
5. Статутний фонд	411,6	411,6
6. Нерозподілений прибуток		

Арбітражний суд Івано-Франківської області (м. Івано-Франківськ, вул. Громадянська, 11) за позовом Калуської державної податкової адміністрації порушив справу про банкрутство:

1. Малою приватного підприємства «Івано» (Івано-Франківська обл., Калуський р-н, с. Новий, р/р 468663 у Калуському відділенні «Агропромбанку», справа № 106/5;

2. Малою підприємства «Бересть» (Івано-Франківська обл., Калуський р-н, с. Голінь, р/р 468401 у Калуському відділенні «Агропромбанку», справа № 105/5;

3. Малою підприємства «Урожай» (Івано-Франківська обл., Калуський р-н, с. Боднарів, р/р 467305 у Калуському відділенні «Агропромбанку», справа № 104/5.

Майнові вимоги кредиторів подавати до Івано-Франківського обласного арбітражного суду з місячним терміном з дня опублікування оголошення.

Арбітражний суд Києва (г. Симферополь, ул. К. Маркса, 18) возбудив делю банкрутства:

частного малого підприємства «Мотор» (Київ, ул. Центральна, 49, ка. 4, р/р 00146833 у Керківському отд. УСД); дело № 380-3;

частного малого підприємства «Алма» (Київ, ул. Горького, 23, ка. 4, р/р 00246830 в АПБ г. Києві); дело № 771-5;

малою підприємства «Ориєнтир» (Київ, в/з 3, р/р 00046821 в Промисловому г. Керків); дело № 1082-1;

Освітньо-технічного «Світланова» (Київ, ул. Буденного, Київський освітньо-технічний союз «Світланова» УСБ г. Керків); дело № 1084-1;

малою частного підприємства «Людмила» (Київ, ул. Гатярна, 32, р/р 001468128 в Агропромбанку г. Керків); дело № 1083-1;

ОДЮ «Фантазія» (Київ, вул. Миколаївська, 1-6, р/р 467634 в КУ «Відновлення» код ОКПО 20741193); дело № 938-3;

ОДЮ «Строховая компанія «Славия-Бостер» (Київ, пер. Кооперативний, 3/3, р/р 467515 в Агропромбанку г. Керків); дело № 1206-8.

Решення заявляти з нульовими вимогами з доповіддю приймаються в течение місяця со дня опублікування оголошення.

Арбітражний суд м. Києва (Київ, вул. Б. Хмельницького, 44 а) за заявою Державної податкової адміністрації у Дарницькому районі м. Києва порушив справу № 4/110 про визнання МП «Макта» банкрутом (юридична адреса: Київ, вул. Симферопольська, 19, ка. 7; розрахунковий рахунок 468794 у Дарницькому відділенні Укробсбанку, МДР 322023).

Претензії можливих кредиторів і заяви санаторів приймають протягом місяця з дня опублікування оголошення.

За кордоном є спадок. Можливо, для Вас...

Українська юрисдикція

(252034, Київ, вул. Золотопоріська, 2-а)
у справах про шлюбний розпуск родичів

Померлих у Канаді:

Василь Чиркув:

Івана Лукінич, а саме племінників, племінниць та їх низхідних, його матері Марії Плахта, яка народилася в селі Вовківці Івано-Франківської області в 1889 році.

Іосифа Липка, родичі якого, можливо, проживають в Україні.

Ласка Копеланка.

Миколи Вуца, який залишив в Україні братів, сестер і племінників.

Алєксін Зваскін, романо-католик.

Ганни Бойко, которая народилася приблизно 1916 року, родичі якої проживають в Україні.

Макса Чікофскі (Максима Чіковського, Чайковського), родичі якого проживають в Україні.

Іосифа Гавалко (Хавалко), який народився в Україні (можливо, в західній її області) 1916 року. Залишив в Україні дружину і, можливо, дітей.

Померлої в Австрії:

Ольги-Саломеї Катлер, у дівоцтві Герц (Герц), которая народилася 1893 року в Жешуві, батьком якого був Емануель Герц, а матір'ю — Сілонія Роттер, які взяли шлюб у Львові.

Померлих в США:

Пєті Руїна (Руїна), вона ж Ліліан Фокс Руїна (Руїна).

Сергія Мленіва, який народився 1914 року в Томашові Любельському, Польща, батько — Андрій Мленів, а матір — Ксенія Маркевич.

Діофант брата і сестер або їх низхідних Розі Раклін, которая народилася в 1901 чл 1907 року народило в н/п Київщині, Україна, батьком якої був Хайм (пін же Гіман) Раклін (пін же Драклер, Драклер), що народився в Києві чл Київщині 1880 року, а матір'ю — Фріда, в дівоцтві Трагер, що народилася 1881 року в Київщині.

Мідред і Бернарт Зельмер, батько яких, Якоб Зельмер, народився 1889 року в Одесі, а мати Беся, в дівоцтві Бісков (Бескоф, Бікоф), народилася 1890 року в Києві.

Розі Маріасні (Маріасон, Мар'асон), батько якої Гаррі (Герц, Герц, Григорій) народився 1882 року в н/п Могилів.

Христині Абрамєвич, которая народилася в Нью-Йорку, батьками якої були Михайло (Майкл) Траш (Труш, Труси), а матір'ю Софія Тимков (Тимкіс), що емігрували до США в 1910 році.

Євгені Гале, відомої як Євгенія Анастолівна Миронова, которая народилася в Харкові 1908 року.

Заявляючи осіб, а також осіб, яким відома місце проживання розшукуваних, просимо повідомити про це Українську юрисдикцію: Київ-34, вул. Золотопоріська, 2-а, тел. (044) 224-16-67, факс (044) 229-28-35.

ЮРИСТИ!

Відкрито передплату на спеціалізоване видання — газету

«Юридическая практика».

Індекс: 33930.

Телефон: (044) 276-60-91.

Ця газета про юриспруденцію!

Арбітражний суд Києва за заявою АТ «Укрліфт» порушив справу про банкрутство акціонерного банку «Оболон».

Кредиторам та санаторам подавати заяви з майновими вимогами у місячний термін від дня публікації цього оголошення до Арбітражного суду Києва за адресою:

252030, Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-а.

Державна податкова адміністрація в Одеській області м. Харкова повідомляє, що арбітражний суд в Харківській області порушив справу про банкрутство № В — 1876/7-73 від 03.04.1997 р. про визнання банкрутом ПП «Корі» (м. Харків, вул. Мисур, 104, ка. 47, р/р 1468410 в АКБ «Меркурі»).

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймає Арбітражний суд у місячний термін з дня опублікування за адресою: м. Харків, вул. Сумська, 64.

ОАО «КоммерцІнвестТехнологіи» сообщает о своей ликвидации, претензии принимаются в течение двух месяцев.

АОЗТ «КорпПриватПомощь» сообщает о своей ликвидации, претензии принимаются в течение двух месяцев.

Арбітражний суд м. Києва (Київ, вул. Б. Хмельницького, 44 а) за заявою Державної податкової адміністрації у Дарницькому районі м. Києва порушив справу № 4/112 про визнання СП «Фінфлуда» банкрутом (юридична адреса: Київ, вул. Зручності, 7; розрахунковий рахунок 467166 в Київському Головному управлінні Промисловості, МДР 321206).

Претензії можливих кредиторів і заяви санаторів приймають протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбітражний суд м. Києва (Київ, вул. Б. Хмельницького, 44 а) за заявою Державної податкової адміністрації у Дарницькому районі м. Києва порушив справу № 4/110 про визнання МП «Макта» банкрутом (юридична адреса: Київ, вул. Симферопольська, 19, ка. 7; розрахунковий рахунок 468794 у Дарницькому відділенні Укробсбанку, МДР 322023).

Претензії можливих кредиторів і заяви санаторів приймають протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбітражний суд м. Києва (Київ, вул. Б. Хмельницького, 44 а) за заявою Державної податкової адміністрації у Дарницькому районі м. Києва порушив справу № 4/110 про визнання МП «Макта» банкрутом (юридична адреса: Київ, вул. Симферопольська, 19, ка. 7; розрахунковий рахунок 468794 у Дарницькому відділенні Укробсбанку, МДР 322023).

Претензії можливих кредиторів і заяви санаторів приймають протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбітражний суд м. Києва (252030, Київ, вул. Б. Хмельницького, 44 а) за позовом ДПА в Шевченківському районі м. Києва порушив справу про банкрутство:

1. № 15176, підприємства «Український національний дім «Саленку», вулиця Салітська, 20-35, р/р 1467844 в АКБ «Експрес».

2. Товариства з обмеженою відповідальністю «КЛІД», пер. Червоногвардійський, 8, р/р 1467343 в Шевченківському відділенні «Промисловобанку» України.

3. Товариства з обмеженою відповідальністю «АНС-ЛД», вул. Бердичівська, 1, р/р 467658 в Головному відділенні «Промисловобанку» України.

4. Закритого Акціонерного Товариства «Українська Холдингова компанія», вул. Тургенєвська, 38, р/р 467491 в АБ «АТЕК».

5. Товариства з обмеженою відповідальністю «ВАСА», вул. Студентська, 5А, р/р 33467920 у 3 відділенні «Радобанку».

6. Торгово-промислової компанії «МІРКОМ», вул. Вороб'євська, 4, р/р 1467134 АБ «Іжко» м. Вінгорода.

Метою цього оголошення є виявлення всіх кредиторів та можливих санаторів в місячний термін з дня опублікування оголошення.

Державна податкова адміністрація в Одеській області м. Харкова повідомляє, що арбітражний суд в Харківській області порушив справу про банкрутство № В — 1876/7-73 від 03.04.1997 р. про визнання банкрутом ПП «Корі» (м. Харків, вул. Мисур, 104, ка. 47, р/р 1468410 в АКБ «Меркурі»).

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймає Арбітражний суд у місячний термін з дня опублікування за адресою: м. Харків, вул. Сумська, 64.

Арбітражний суд м. Києва (Київ, вул. Б. Хмельницького, 44 а) за заявою Державної податкової адміністрації у Дарницькому районі м. Києва порушив справу № 14/130 про визнання АТСК «Інкоммерс» банкрутом (юридична адреса: Київ, вул. Генеральська, 46, розрахунковий рахунок 46047394, валютний рахунок у доларах 010137067, валютний рахунок у марках 480137367).

Претензії можливих кредиторів і заяви санаторів приймають протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбітражний суд Донецької області (340105, Донець, б. Пушкін, 34) возбудив делю банкрутства:

1. Совместного украинско-российского предприятия промышленно-финансовой компании «Росукресурс» в форме общества с ограниченной ответственностью (340050, Донець, ул. Университетская, 34/41, расчетный счет 467207 в Краснолиманском отделении АК Проминвестбанка Украины, МДР 335612, дело № 26-1-55).

2. Фирмы «Грані» — общества с ограниченной ответственностью (340015, Донець, пер. Ватулина, 71, расчетный счет 467314 в Донецком региональном управлении АБ «Проминвестбанк» Донецька, МДР 334653, за делом № 5/2-76).

Претензии кредиторов и заявления санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

Реклама в газеті «Юридична Україна», Телефон 441-89-34.

Газета виходить 5 разів
на тиждень
(крім неділі
й понеділка)
українською
і російською мовами.
Індекс 60955.
Тираж 280463.

Комбінат друку
видавництва «Преса
України».
252047, Київ-47, проспект
Перемоги, 50
1 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311094.